

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Kateřiny Šimáčkové a JUDr. Bohuslava Hnízdila v právní věci žalobce: **I. A.**, zastoupen Mgr. Faridem Alizeyem, advokátem, se sídlem Stodolní 7/834, Ostrava - Moravská Ostrava, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 1. 12. 2011, č. j. 61 Az 1/2010 - 41,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 1. 12. 2011, č. j. 61 Az 1/2010 - 41, **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

[1] Žalovaný se kasační stížností domáhá, aby byl zrušen rozsudek, kterým Krajský soud v Ostravě zrušil rozhodnutí žalovaného o tom, že se mezinárodní ochrana neuděluje podle § 12 až § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, (zákon o azylu). Krajský soud přistoupil ke zrušení napadeného rozhodnutí, jelikož shledal nepřezkoumatelným pro nesrozumitelnost způsob, jakým žalovaný hodnotil listinné důkazy předložené bývalým právním zástupcem žadatele, a to prohlášení palestinských organizací, že život žadatele může být v případě jeho zadržení ohrožen. Žalovaný má v kasační stížnosti za to, že se s důkazy vypořádal pečlivě a podrobně, ale krajský soud jeho hodnocení nebral v jeho celku, ale pouze z něj vybral několik vět, na základě kterých učinil závěr o nesrozumitelnosti odůvodnění celého rozhodnutí.

[2] Ze spisu Nejvyššímu správnímu soudu vyplynuly následující skutečnosti. Žalobce podal dne 23. 7. 2008 opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, v níž uvedl, že od roku 1994 byl členem hnutí Fatah. Ve své vlasti sloužil jako policista v době, kdy bylo u

moci toto hnutí, a opustil ji v roce 2006, protože se jako člen Fatahu obával potíží s příslušníky hnutí Hamas. Také uvedl, že žil v pohraniční oblasti, ve které Izrael bombarduje tunely. Řízení o této žádosti žalovaný rozhodnutím ze dne 24. 7. 2008 zastavil pro nepřípustnost podle § 10a zákona o azylu, neboť v této žádosti neuvedl podle něj žadatel žádné nové skutečnosti. K žalobě proti uvedenému rozhodnutí připojil žalobce návrhy důkazů organizačním prohlášením Mládežnické organizace Fatahu a samotného hnutí Fatah, jež měly dokládat hrozbu jeho pronásledování v případě návratu do vlasti. Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 5. 6. 2009, č. j. 56 Az 119/2008 - 41, uvedené rozhodnutí zrušil a uložil žalovanému, aby v dalším řízení vyhodnotil, zda tvrzení žalobce ohledně možných problémů kvůli jeho příslušnosti k hnutí Fatah je novým tvrzením, které bez své viny žalobce neuvedl v předchozím řízení, neboť touto problematikou se v rozhodnutí o předchozí žádosti žalovaný nezabýval; přitom měl žalovaný posoudit také důkazy, které žalobce předložil soudu, a posoudit jejich pravost.

[3] V dalším řízení žalovaný nařídil pohovory s žalobcem, od zástupce žalobce v řízení před krajským soudem si opatřil uvedené důkazy a nadto také informace o zemi původu. Rozhodnutí, jež vzešlo z tohoto řízení, je předmětem nyní posuzované kasační stížnosti.

[4] V průběhu pohovorů vyšlo najevo, že žalobce pochází z Rafahu v Gaze, kam se řistěhoval s rodiči z Káhiry, Egyptské republiky ve svých sedmnácti letech. V Gaze pracoval žalobce jako policista od podepsání dohody Organizace pro osvobození Palestiny v Tunisu. Žalobce do sboru nastoupil ještě na území Egypta v lednu 1994. Žalobce izraelské úřady neuznávaly jako Palestince s nárokem na návrat do Gazy, a proto tam přijel teprve na pozvání své rodiny. V roce 2004 nebo 2005 se stal zaměstnancem kanceláře Fatahu v Rafahu, a tím se stal automaticky členem Fatahu, který v té době ovládal veškeré složky palestinské autonomie. Měl i členskou průkazku hnutí Fatah. Žalobce nezastával ve Fatahu žádnou funkci, byl odpovědný pouze za okrsek na sídlišti, kde například před volbami kromě běžné pomoci obyvatelům agitoval ve prospěch tohoto hnutí. Jeden okrsek na sídlišti představoval asi 50 - 60 domů, celkem bylo v každé čtvrti Rafahu asi třicet okrsků. Součástí jeho práce bylo organizování táborů a kroužků pro mládež v mládežnické části hnutí Fatah. Problémy, jimž žalobce čelil, pocházely ze strany Hamasu kvůli agitaci žalobce před volbami a nastaly v roce 2006, kdy Hamas získával dominanci v Gaze. Předtím, než Hamas převzal kontrolu nad pásmem Gazy, příslušníci hnutí Hamas žalobci vyhrožovali, protože proti nim vystupoval před volbami. Mnohokrát mu hrozilo zatčení, fyzickým útokům však unikl. Hnutí Hamas v průběhu předvolebních bojů rozmístilo po ulicích své výkonné ozbrojené složky, které likvidovaly agitátory a pracovníky hnutí Fatah, dvakrát se žalobci stalo, že byl zasažen i jeho dům, a nejméně třikrát jej na ulici stíhali ozbrojenci Hamasu. Žalobci se vždy podařilo z jejich dosahu uprchnout. Takové útoky byly namířeny proti aktivním příslušníkům hnutí Fatah, kteří pracovali v této oblasti. Podle žalobce všichni jeho kolegové a aktivisté hnutí Fatah z oblasti uprchli bez možnosti návratu. Na dotaz žalovaného, proč žalobce uvedené neuvedl ve své první žádosti, kde jako hlavní důchod odchodu ze země označil odchod ze služby policisty v roce 2004 kvůli zhoršení zraku, žalobce odpověděl, že se předtím obával všechno uvést kvůli možnému úniku informací a že má za to, že jeho práce v mládežnické části hnutí Fatah není v rozporu s tím, co uváděl předtím, neboť to byla součást jeho práce v kanceláři Fatahu. Žalobce byl opakovaně dotazován, co obsahují dokumenty, kterými hodlal prokázat tato svá tvrzení a které předložil soudu. Na tyto dotazy odvětil, že důkazy předložil soudu advokát, jehož jméno žalobce nezná a s nímž komunikuje přes svého

přítele. Tyto dokumenty byly přeloženy do češtiny a poukazují pravdivě na skutečnost, že žalobce byl pronásledován maskovanými ozbrojenci v ulicích v době, kdy došlo k pokusům o jeho zatčení maskovanými příslušníky Hamasu. Tyto dokumenty však zůstaly u soudu a on je odeslal advokátovi, který jej před soudem zastupoval.

[5] Vzhledem k tomu, že žalobce se vyhýbal odpovědi na opakované otázky stran obsahu předložených dokumentů, žalovaný v dalším pohovoru v těchto dotazech pokračoval. Žalobce uvedl, že dokumenty obsahují informace o několika pokusech zatknout jej policií Hamasu, dále neví, ale dokumenty by měly být „v tomto duchu". Dokumenty potvrzují, že žalobce byl členem Fatahu, a také zde byl doklad o zdravotním pojištění pro příslušníky bezpečnostních složek. Celkem byly soudu předloženy čtyři dokumenty, které žalobce pouze zahlédl, protože je jeho advokátovi poslal jeho bratr. Žalobce byl požádán pro účely konfrontace s dokumenty, aby sepsal, kdy a jak jej milice Hamasu pronásledovala. Na přiloženém listu papíru uvedl, že v roce 2006 se jej pokusili zatknout víc než jedenkrát, celkem třikrát, navíc dvakrát střídali na jejich dům. Žalovaný žalobce upozornil na to, že má důvod pochybovat o pravdivosti jeho výpovědí, neboť se v průběhu opakovaného řízení o mezinárodní ochraně odlišují. Žalobce reagoval tak, že si nepamatuje měsíc ani roční období, ale čelil víc než jen jednomu pokusu o zatčení, na naléhání žalovaného upřesnil, že šlo o tři pokusy o jeho zatčení. Dále žalobce uvedl, že byl známý pro svou agitaci ve prospěch Fatahu, a z toho důvodu se na něj zaměřila skupina asi pěti až sedmi příslušníků Hamasu. Vzhledem k tomu, že vždy utekl, nikdy nedošlo k fyzickému útoku na jeho osobu. V té době bylo běžné, že příslušníka Fatahu nikdo nevyslýchal, ale byl na místě zastřelen. Kdykoli zpozoroval skupinu ozbrojenců, snažil se jim uniknout. Žalobce potom již z domu nevycházel, ale jeho dům byl v obklíčení ozbrojenců Hamasu a s kolegy se zdržovali na policejní stanici pod kontrolou Fatahu. Na výzvu žalovaného, aby nepopisoval obecnou situaci v Rafahu, ale soustředil se na své osobní problémy, žalobce doplnil, že jeho dům dvakrát prohledávali příslušníci Hamasu, jeho rodinu zastrašovali a před jejich vstupem pokropili dávkami dům a stříleli do vzduchu. Bylo to někdy v období od ledna do října 2006. Na námitku žalovaného, že až dosud v průběhu pohovoru žalobce uvedené potíže nezmiňoval, žalobce odvětil, že se snažil o všem hovořit ve zkratce a nechtěl vstupovat do posloupnosti otázek žalovaného. Dále se žalovaný zaměřil na to, proč žalobce uvedené informace neuvedl v průběhu prvého řízení, zda má dostatek znalostí o Fatahu, jak probíhala cesta žalobce do České republiky, či na jeho jednání po vstupu na území České republiky a na to, proč poté roztrhal své doklady a zbavil se jich. Konečně se dotázal, zda se žalobce v Gaze obrátil na někoho s žádostí o pomoc. K tomu žalobce uvedl, že v celém pásmu Gazy vládla špatná bezpečnostní situace a za těchto okolností všechny úřady OSN byly schopné obyvatelům nabídnout pouze humanitární pomoc.

[6] Ve třetím pohovoru se žalovaný věnoval prohlášením, které mu mezitím doručil advokát zastupující žalobce v řízení před krajským soudem. K tomuto zástupci žalobce uvedl, že zná pouze jeho křestní jméno a že mu tohoto právníka sehnali jeho známí. Ohledně dokumentů, které předložil právník soudu, žalobce uvedl, že se domnívá, že je v nich vyjádření o jeho politickém stíhání, přičemž jejich konkrétní obsah žalobce neviděl, neboť jeho právník je obdržel přímo od bratra žalobce. Žalovaný žalobce vyzval, aby se vyjádřil k tomu, že jde o kopie dokumentů, které nejsou datovány, byly přeloženy v České republice dne 25. 8. 2008, přičemž razítka ministerstva na ně byla doplněna i s podpisy a datem teprve 16. 9. 2008. Tuto nesrovnalost vysvětlil žalobce tak, že první dokument byl

vydán v Rafahu a jeho bratr jej odeslal do České republiky a současně i k podpisu do Ramalláhu, což zabralo určitý čas. Poté, co dorazil i podepsaný dokument, je nutné považovat první doručený dokument za pracovní. Dále byl žalobce upozorněn na to, že v jednom dokumentu je v překladu uvedeno víc informací než v originálu. Ze spisu vyplývá, že překlad obsahuje kromě samotného prohlášení ještě tyto údaje: *„Prohlašuji, že výše uvedená informace je pravdivá, Palestinská legislativní rada, poslanecký klub - Fatah, poslanec Mohamed Hijazi, otisk kulatého razítka, podpis"*. K tomu žalobce uvedl, že se domnívá, že jde o překlad chybějícího dokumentu, který zde ovšem není, nicméně žalobce jej zahlédl u soudu. Obsahuje i jméno poslance z Rafahu. Na dotaz, proč tvrdil, že dosud uvedené dokumenty neviděl, žalobce odpověděl, že ty, které jsou mu nyní předkládány, skutečně neviděl, ale je možné, že se na ně v průběhu jednání pouze nesoustředil a nevnímal je.

[7] Na základě uvedených tří pohovorů a doplněných prohlášení i informací o zemích původu vydal žalovaný rozhodnutí, jímž mezinárodní ochranu žalobci podle § 12 až § 14b zákona o azylu neudělil. Žalovaný shledal, že ačkoliv je žadatelova příslušnost k hnutí Fatah novým tvrzením, žalobce nedovedl věrohodně vysvětlit, z jakého důvodu ji společně se svými problémy nezmínil již v prvním řízení. Žalovaný tento zásadní rozpor nepovažuje za důsledek obav žalobce, což odůvodňuje také tím, že žalobce nebyl schopen vysvětlit ani jiné rozpory ve svých výpovědích, ačkoliv na ně byl vždy upozorněn. Žalovaný uvedl, že k úsudku o nevěrohodnosti je veden již rozpory žalobce v prvním řízení, v němž žalobce označil za jediný důvod svého odchodu z vlasti nedostupnost palestinského občanského průkazu. V tomto řízení byla tvrzení žalobce považována za nepravděpodobná, neboť nevysvětlil tvrzení, že jako policista měl potíže se získáním průkazu totožnosti a následným pohybem po palestinském území. K tomu nyní žalovaný dodal, že s ohledem na to, že žalobce neměl problém ve své nepřítomnosti získat doklady o své totožnosti a údajné činnosti, jeví se prvně uváděné důvody jako účelové. Další rozpor spatřoval žalovaný v činnosti žalobce poté, co opustil policejní služby (v prvním řízení opuštění služby kvůli potížím se zrakem a následné provozování životnosti s cigaretami; v současném řízení odchod ze služby pro její obtížnost). Konečně viděl žalovaný zásadní rozpor v tom, že žalobce až při opakovaném řízení uvedl informace o svém členství v hnutí Fatah a z něj vyplývající problémy s příslušníky Hamasu. V prvním řízení popsal pouze soupeření obou hnutí a své problémy omezil na vydávání dokladů. Své potíže s Hamasem předložil až krajskému soudu. Žalovaný ovšem ani dokumenty předložené advokátem žalobce nepovažuje za věrohodné, neboť původní dokument nemá náležitosti originálu. Dodatečně na něj byly dále doplněny razítka, podpis a datum, které je v rozporu s datem překladu dokumentu. Vše tedy bylo dodáno až dodatečně, navíc na neoriginální tiskopis. Žalobce byl na obsah dokumentů několikrát dotazován, ale neměl o nich žádný přehled, mylně popisoval, že dokládají jeho stíhání ozbrojenci Hamasu v ulicích. V současném řízení zmínil žadatel své členství v hnutí Fatah, u soudu ovšem tvrdil, že byl členem mládežnického hnutí Fatah a byl pověřován volnočasovými aktivitami a prací s mládeží. Byl navíc zaměstnán a pobíral plat, z čehož žalovaný usuzuje, že nešlo o politickou aktivitu, ale o zaměstnání. Na přímé dotazy neodpovídal žalobce přímo, ale popisoval obecnou situaci v pásmu Gazy v období voleb v roce 2006. S ohledem na rozpory žalovaný dospěl k přesvědčení, že žalobce uvádí skutečnosti, které nejsou věrohodné. Jeho útěky úzkými uličkami před domnělým nebezpečím nelze považovat za konkrétní pronásledování, a ačkoli mohl mít obecné problémy s Hamasem po volbách v roce 2006 tak, jak je cítili i další obyvatelé pásma Gazy, nebyl pronásledován ve smyslu §

12 písm. a) nebo § 12 písm. b) zákona o azylu. Nebezpečnost situace v zemi není sama o sobě dostatečným důvodem pro obavy z pronásledování ve smyslu Úmluvy o právním postavení uprchlíků, když z informací o zemi původu nevyplývá, že by bezpečnostní situace na okupovaných územích dosahovala minimální úrovně tvrdosti pronásledování. Žalobce nebyl v situaci, že by s ním bylo zacházeno hůře než s ostatními občany.

[8] Poté, co posoudil žádost z pohledu § 13 a § 14 zákona o azylu, žalovaný ve vztahu k doplňkové ochraně uvedl, že neshledal ani potíže ve smyslu vážné újmy v případě návratu žalobce do vlasti. I zde odkázal žalovaný na nevěrohodnost výpovědi žalobce a doplnil, že rodina žalobce podle jeho výpovědí žádné problémy nemá, a tudíž žalobci nebude chybět zázemí. Nadto podle informací Ministerstva vnitra Spojeného království neexistuje žádný důkaz potvrzující, že by s jednotlivci žijícími dlouhodobě v zahraničí bylo po jejich návratu zacházeno jinak než s ostatními Palestinci. Pokud jde o riziko ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu bezpečnostní situace v zemi, konstatoval žalovaný, že dle informací o zemi původu v oblasti pásma Gaza dochází k ostřelování izraelského území palestinskými raketami a k následným izraelským vojenským operacím. Nicméně žalobce jako policista měl možnost cestovat do většiny měst v Gaze a nezmínil potíže, které by mu měla činnost izraelských jednotek či palestinských bezpečnostních sil, jejichž příslušníkem sám byl, způsobovat. Žalobce se ani neúčastnil pouličních potyček v rámci sporů o charakter palestinské samosprávy mezi Hamasem a Fatahem a neuvedl ani další informace v tom smyslu, že mu konflikt v případě návratu měl způsobit vážnou újmu. Konečně shledal žalovaný nedůvodnou žádost i z pohledu § 14b zákona o azylu.

[9] Na základě žaloby, v níž žalobce namítal nedostatečné využití informací o zemi původu pro rozhodnutí ve věci, nedostatečné posouzení činnosti žalobce ve Fatahu i nedostatečné posouzení otázek humanitárního azylu a doplňkové ochrany, krajský soud rozsudkem ze dne 1. 12. 2011, č. j. 61 Az 1/2010 - 41, napadené správní rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Krajský soud shledal, že způsob, jakým žalovaný hodnotil listinné důkazy (prohlášení palestinské samosprávy) v odůvodnění napadeného rozhodnutí, činí rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelným pro nesrozumitelnost. Není totiž vůbec jasné, co žalovaný míní „původním dokumentem oficiálně předloženým, který nemá žádné náležitosti originálu“. Podle krajského soudu byla žalovanému předložena dvě organizační prohlášení psaná v arabském jazyce, ale žádný originál. Je tedy nelogické tvrdit, že na originál „*byly dodatečně při dalším předložení doplněna razítka, podpis a datum, které je v zásadním rozporu s datem překladu dokumentu*“.

[10] Proti rozsudku krajského soudu podal žalovaný (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost. Stěžovatel shledal rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel uvádí, že při svém rozhodování vycházel z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu, podle které rozsah dokazování ve správním řízení je ve věcech azylových dán obsahem podané žádosti. S ohledem na to, že soud zrušil jeho rozhodnutí pouze z důvodu nesrozumitelného zhodnocení dokumentů, předložených v průběhu řízení žadatelem o udělení mezinárodní ochrany, považuje stěžovatel v dalším své rozhodnutí za soudem nezpochybněné a vyjadřuje se pouze k důvodu zrušení. V prvé řadě stěžovatel namítá, že bylo v rozporu s konstantní judikaturou Nejvyššího správního soudu zrušit rozhodnutí pro nesrozumitelnost, neboť dle této judikatury lze za nepřezkoumatelná z tohoto důvodu považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají

základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů, či jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné (rozsudek č. j. 2 Azs 47/2003 - 130). Podle stěžovatele krajský soud vytrhl z kontextu jednu větu ze správního rozhodnutí, která ale v souvislostech dává smysl. Navíc krajský soud necitoval větu přesně (místo „dokumentu oficiálně přeloženého“ uvedl „dokument oficiálně předložený“), a tím, že posunul význam věty, dospěl k závěru v neprospěch stěžovatele, že „*za situace, kdy správní spis žádný originál potvrzení neobsahuje, je zcela nelogické tvrdit, že na něj byly dodatečně při dalším předložení doplněny razítka, podpis a datum, které je v zásadním rozporu s datem překladu dokumentů*“. Stěžovatel dále uvádí, že žalobce byl konfrontován s tím, že jím uváděné originály listin jsou toliko kopiemi, které nejsou datovány, byly přeloženy v České republice a razítka ministerstva zahraničí tam byla dodána teprve po jejich překladu. Žalobce navíc velmi nevěrohodným způsobem vysvětloval skutečnost, že mu obsah listin nebyl znám a navíc se zmiňoval pouze o kopiích. Konfrontaci důkazů s výpovědí žalobce, ústící v závěr o nevěrohodnosti tvrzení žalobce, přitom soud nijak nereflektoval. V napadeném rozsudku podle stěžovatele chybí úvahy soudu, z nichž by vyplývalo, z jakého důvodu soud správní rozhodnutí považuje za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost. S ohledem na zpochybnění výroku I. rozsudku navrhuje stěžovatel zrušit i výrok II. rozsudku krajského soudu vztahující se k nákladům řízení. Stěžovatel má za to, že s ohledem na zásadní pochybení krajského soudu, které by mohlo mít zásadní dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele, kasační stížnost přesahuje svým významem podstatně jeho vlastní zájmy, a je přijatelná. Žalobce se k podané kasační stížnosti nevyjádřil.

[11] Nejvyšší správní soud přistoupil k posouzení kasační stížnosti a shledal ji přípustnou, neboť je podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 102 s. ř. s.), jež uplatňuje důvody přípustné pro kasační stížnost ve smyslu § 103 odst. 1 s. ř. s.

[12] V oblasti mezinárodní ochrany dále Nejvyšší správní soud posuzuje i přijatelnost kasační stížnosti. Podle § 104a s. ř. s. se kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany odmítne pro nepřijatelnost, jestliže svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Ustálená judikatura zdejšího soudu považuje kasační stížnost za přijatelnou, (a) pokud se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu, (b) pokud se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně, (c) pokud je potřebné učinit tzv. judikatorní odklon, (d) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele (srov. usnesení zdejšího soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS, všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná také na www.nssoud.cz).

[13] Nejvyšší správní soud považuje kasační stížnost za přijatelnou, neboť shledal pochybení krajského soudu, které by mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele.

[14] Stěžovatel zejména brojí proti závěru krajského soudu, že jeho rozhodnutí je nepřezkoumatelným ve smyslu kritérií vytyčených Nejvyšším správním soudem

v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130. Podle tohoto rozhodnutí lze „*za rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost ... považovat zejména rozhodnutí postrádající základní zákonné náležitosti, rozhodnutí, z něhož nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo o věci rozhodnuto, rozhodnutí zkoumající správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), rozhodnutí jehož výrok je v rozporu s odůvodněním, rozhodnutí neobsahující vůbec právní závěry vyplývající z rozhodnutých skutkových okolností nebo jehož důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné, atd.*“ Nadto stěžovatel považuje za nepřezkoumatelné samo rozhodnutí krajského soudu, neboť v něm absentují podrobné úvahy soudu, opřené o zjištěný stav věci, z nichž by vyplývalo, z jakého důvodu považuje soud správní rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost. Závěry soudu jsou podle stěžovatele v rozporu s obsahem spisu.

[15] K první kasační námitce dává Nejvyšší správní soud za pravdu stěžovateli v tom, že krajský soud skutečně pochybil tím, že nesprávně citoval z rozhodnutí stěžovatele, z čehož následně učinil závěry v jeho neprospěch. Ve správním rozhodnutí stěžovatel zpochybnil věrohodnost dokumentů předložených žalobcem mimo jiné tímto závěrem: „*Správní orgán také nepovažuje dokumenty předložené k řízení bývalým zmocněncem jmenovaného za věrohodné, protože původní dokument, oficiálně* ***přeložený****, nemá žádné náležitosti originálu. Na něj byly dodatečně při dalším předložení doplněny razítka, podpis a datum, které je v zásadním rozporu s datem překladu dokumentu.*“ (zvýraznění doplněno) Krajský soud první z uvedených vět převzal v pozměněném znění a hodnotil, že není vůbec jasné, co žalovaný mínil „*původním dokumentem oficiálně* ***předloženým****, který nemá žádné náležitosti originálu*“, když žalovanému nebyl předložen žádný originál, a když je tedy nelogické tvrdit, že na originál byly dodatečně doplněny razítka, podpis a datum, které je v zásadním rozporu s datem překladu dokumentu. Překlepem se tedy původní věta z rozhodnutí stěžovatele stala skutečně nesrozumitelnou, nicméně stalo se tak pochybením ze strany krajského soudu. Z kontextu rozhodnutí stěžovatele lze jednoznačně dovodit, že pochyby o věrohodnosti ve stěžovateli vzbuzovalo dodatečné doplnění oficiálních razítek, podpisu a data na původně předloženou a oficiálně přeloženou kopii jednoho z potvrzení. Vysvětlení stěžovatele podle zdejšího soudu není nesrozumitelné ani nelogické, naopak nelogičnost vznikla teprve špatným přepisem téhož textu do rozsudku. Tato vada způsobuje skutečně nezákonnost rozhodnutí krajského soudu, a proto nezbývá Nejvyššímu správnímu soudu než je podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušit.

[16] Nejvyšší správní soud se dále zabýval námitkou stěžovatele spočívající v tom, že krajský soud nesprávně zhodnotil jeho rozhodnutí rovněž proto, že nijak nereflektoval konfrontaci důkazů s výpovědí žalobce, ústící v závěr o nevěrohodnosti tvrzení žalobce, a proto v napadeném rozsudku chybí úvahy soudu, z nichž by vyplývalo, z jakého důvodu soud správní rozhodnutí považuje za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost. Jak již Nejvyšší správní soud výše uvedl, není možno se ztotožnit se závěrem krajského soudu o nepřezkoumatelnosti napadeného správního rozhodnutí. Nejvyšší správní soud rovněž shledává postup krajského soudu nesprávný i v tom, že se řádně nezabýval žalobními námitkami žalobce ohledně závěrů stěžovatele o jeho nevěrohodnosti. K tomu Nejvyšší správní soud připomíná, že v nyní posuzované věci byl stěžovatel vázán rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 5. 6. 2009 ve věci sp. zn. 56 Az 119/2008, kterým mu soud uložil zabývat se mimo jiné i důkazy předloženými žalobcem v řízení před krajským soudem. Podle § 78 odst. 6 s. ř. s. „*zrušil-li soud rozhodnutí správního orgánu ve věci, v níž*

sám prováděl dokazování, zahrne správní orgán v dalším řízení tyto důkazy mezi podklady pro nové rozhodnutí." Jak plyne z výše uvedeného skutkového stavu věci, stěžovatel si uvedené důkazy sice vyžádal, nicméně od bývalého zástupce žalobce JUDr. Mlezivy. Ten mu dopisem ze dne 13. 10. 2009 zaslal do správního spisu listiny, které měl k dispozici, a to „organizační prohlášení včetně překladu a organizační prohlášení". Již z tohoto dopisu mělo být stěžovateli patrné, že mu nebyly zaslány všechny důkazy prováděné Krajským soudem v Brně, z jehož rozsudku vyplývá, že stěžovatel má vyhodnotit kromě dvou organizačních prohlášení mládežnické organizace hnutí Fatah také průkaz pojištěnce vydaný Palestinskou národní samosprávou. Tento důkaz si stěžovatel v navazujícím řízení neobstaral. Nadto z dopisu není patrné, které z dokumentů, jež měl dotyčný advokát k dispozici od svého bývalého klienta, byly skutečně předloženy krajskému soudu a provedeny jako důkazy. Tato vada (nepřesné vyjádření advokáta a absence ověření dané skutečnosti u samotného krajského soudu) v daném případě vedla k nepochopení předkládaných důkazů a následně k závěru o nevěrohodnosti žalobce.

[17] Nad rámec svého závěru o vadách napadeného rozsudku krajského soudu tedy Nejvyšší správní soud upozorňuje na to, že správní orgán postupoval v rozporu se závěry výše citovaného rozsudku Krajského soudu v Brně. Nejvyšší správní soud si s ohledem na nutnost porovnat důkazy předložené ve správním řízení bývalým advokátem žalobce a důkazy předložené tímtéž advokátem v soudním řízení před Krajským soudem v Brně, které měl stěžovatel zahrnout mezi podklady svého rozhodnutí ve smyslu § 78 odst. 6 s. ř. s., opatřil ze spisu Krajského soudu v Brně kopii prohlášení předložených žalobcem v uvedeném řízení, a tyto založil do spisu Nejvyššího správního soudu. Vzhledem k tomu, že jak stěžovatel, tak žalobce, s uvedenými důkazy byli seznámeni v předchozím soudním řízení v téže věci, v jehož rámci byly řádně provedeny při jednání, nezasílal jim Nejvyšší správní soud kopii těchto důkazů k vyjádření, ani neshledal jako nutné nařídit jednání k jejich provedení.

[18] Z uvedených dokumentů vyplývá, že bývalý zástupce žalobce zaslal stěžovateli sice podobné, nikoli však totožné dokumenty, jež předtím předložil krajskému soudu. Jelikož tento zástupce nespojil překlady dokumentů do českého jazyka s překládanými listinami, stěžovatel za pomoci tlumočníka zjišťoval, který text v arabském jazyce odpovídá přiloženým překladům. Zjistil, že českému překladu organizačního prohlášení Palestinského národního osvobozeneckého hnutí – Fatah pořízenému tlumočníkem dne 25. 8. 2008 odpovídá jedna z listin, která ovšem navíc obsahuje razítka s jiným datem, a naopak neobsahuje část textu, jež byl tlumočníkem doplněn do překladu. Tato informace byla klíčovým důvodem, proč stěžovatel shledal žalobce nevěrohodným, neboť z ní vyplývalo, že razítka byla opatřena teprve v České republice a zřejmě zfalšována. Ve spisu krajského soudu je ovšem uvedený překlad do českého jazyka přiložen k úplně jiné listině v arabském jazyce, která razítka opatřená pozdějším datem neobsahuje, a naopak obsahuje další text v arabském jazyce. Ve spisu krajského soudu se naopak nenachází listina předložená advokátem přímo stěžovateli s uvedenými razítky s pozdějším datem, a nadto se tam nachází kopie potvrzení o zdravotním pojištění žalobce.

[19] V souvislosti s rozpory, jež v překladu prohlášení stěžovatel shledal, žalobce ve správním řízení uvedl, že má dojem, že před soudem viděl jiné listiny, než které mu předkládá stěžovatel v řízení správním. Výslovně uvedl, že mu tento dokument soudkyně ukázala, ale nyní mu jej stěžovatel nepředkládá. Žalobce rovněž uváděl, že jedno

z prohlášení jeho bratr zaslal do České republiky okamžitě, aby bylo k dispozici dostatečně včas, ale současně totéž prohlášení zasílal také k potvrzení do Ramalláhu, což zabralo určitý čas. Oba dokumenty byly stejného obsahu. Tato tvrzení byla výše popsaným srovnáním uvedených listin potvrzena. Ve správním spisu se nachází dokument s totožným textem jako v soudním spise, ale s jinými potvrzeními. Z toho důvodu patrně k sobě přiřadil tlumočník, kterého k tomu vyzval stěžovatel, překlad, jež byl pořízen k původnímu dokumentu ještě bez razítek, s dokumentem, který již razítka obsahoval, což působilo nevěrohodně. Stěžovatel tedy k sobě přiřadil za pomoci tlumočníka nesprávné listiny, které nebyly tímto způsobem spojeny před krajským soudem. Listina obsahující pozdější razítka naproti tomu krajskému soudu nebyla k dispozici, což koresponduje s tvrzením, že bratr žalobce tato potvrzení získal později, a poté je zaslal do České republiky.

[20] S ohledem na to, že rozpory v předkládaných listinách pochopitelně byly hlavním důvodem, pro který stěžovatel považoval žalobce za nevěrohodného, krajský soud by měl zvážit, zda pro tyto rozpory není namístě rozhodnutí žalovaného zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení. Stěžovatel si v rozporu se závěry výše citovaného rozsudku Krajského soudu v Brně neopatřil všechny důkazy provedené před krajským soudem a nezahrnul je tedy mezi podklady svého rozhodnutí. Tato vada by měla být v dalším řízení napravena a v kontextu popsaného znovu posouzena také pravost uvedených dokumentů. Rovněž by měl krajský soud zvážit, zda obstojí závěry stěžovatele o nevěrohodnosti žalobce, které nejsou nikterak opřeny o informace o zemi původu. Nejvyšší správní soud tedy dodává, že závěr o nevěrohodnosti žalobce je třeba buď v řízení před krajským soudem, nebo v řízení před stěžovatelem, dostatečně objasnit a odůvodnit. Sporné skutečnosti je třeba postavit najisto pomocí příslušných důkazů, opatřených přímo od Krajského soudu v Brně, a dále dostatečnou konfrontací skutkových závěrů v posuzované věci s informacemi o zemi původu.

[21] Jak již bylo výše uvedeno, Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou a s ohledem na tuto skutečnost napadený rozsudek krajského soudu podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V něm bude krajský soud vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

[22] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. května 2012

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu